

рили момчетата. — „Колкото и добре да се пазятъ, на третата година не сж за ядене: нито вкусъ иматъ, нито цвѣтъ. Престоятъ ли две години, хвърляй ги!“ — „Щомъ е тъй,“ — казалъ сждията, — „колко годишни мислите че сж тия маслини въ делвата?“ Момчетата вкусили ужъ отъ маслините и казали, че сж тазгодишни. „Лъжете се.“ — рекълъ имъ сждията; — „Али-Когиа казва, че ги е сложилъ въ делвата преди седемъ години, а търговецътъ дума, че не е отхлупвалъ тая делва.“ — „Господинъ сждия,“ — рекли дветъ момчета, — „който щете продавачъ на маслини повикайте: всѣки ще ви каже, че маслините сж тазгодишни.“

При тия думи търговецътъ зиналъ да каже нѣщо, за да обвини въ лъжа двамата познавачи, но сждията му не далъ. „Мълчи!“ — рекълъ му той. — „Ти си крадецъ. Обесете го!“ И децата почнали да скачатъ и плѣскаятъ съ ржце. Тѣ се хвърлили върху търговеца, сякашъ се готвятъ да го обесятъ.

Презъ това време царътъ следѣлъ съ голѣмо внимание играта. Когато децата се разотишли, той казалъ на първия си царедворецъ: „Запомни тая кжща: Утре заранъ ще ми доведешъ момчето, което бѣше сждия — да отсжди и въ двореца, както сжди тая вечеръ тукъ. Ще повикашъ и сждията, който е оправдалъ крадеца по лъжлива клетва: да чуе, какъ едно дете — по-мѣдро отъ него — сжди, и да се поучи отъ него. Ще кажешъ на Али-Когиа да си донесе делвата. Ще повикамъ и двама продавачи на маслини.“

На другия день довели детето. То било малко сплашено. Не знаело, защо го водятъ. Царътъ му казалъ съ усмивка: „Ела, мое момче. Нали ти бѣше снощи сждията? Азъ гледахъ, какъ играехте въ двора на сждалище, и ми се много хареса. Следъ малко ще дойде сжшинския Али-Когиа и търговецътъ. Ти ще ги сждишъ като снощи.“ Царътъ седналъ на златния си престолъ, сложилъ момчето до себе си и повикалъ сждещите се. Тѣ паднали почитъ си и цѣлунали губера подъ престола. Когато се изправили царътъ казалъ: „Али-Когиа, и ти, търговецо, кажете какво има да кажете. Ето това дете ще ви сжди на мое мѣсто. Нѣщо ако пропусне, азъ ще добавя.“